

Победа.

Повръщамъ краткитѣ писма, които
остави нѣкога у мене,
за да извикватъ само умиления,
за да напомнятъ слънцето ми скрито.

Между имъ прѣснахъ жълтитѣ цвѣтчета,
треви отъ горнитѣ усои,
тѣй както самъ преди повърна моитѣ,
и въ тѣхъ неления си дѣлъ прочетахъ.

Вземи това, което самъ отрече,
да нѣма нищо помежду ни,
и, вѣрвамъ, сега пакъ ще ти цѣлунешъ ти,
макаръ да си ми толкова далеченъ.

Писмата—нека тѣ останатъ въ тебе,
при твойта гордостъ нека чезнатъ,
а любовта ми—да проплаче въ бездната
като пронизанъ, умирающъ лебедъ.